

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

2020. június 28.

Nyíregyháza

Istentisztelet 10⁰⁰

Cím: A célbaérés feltétele

„¹⁵Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! ¹⁶Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén. ¹⁷Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatodat, és név szerint ismerlek.” II Móz 33,15-17

Drága Gyülekezet!

Nekünk, evangélikusoknak megadatik az a nagyszerű lehetőség és könnyebbség, hogy perikóparendünk alapján nem választjuk az Igét, hanem kijelölük, illetve kapjuk. Nekünk, lelkészeknek nem meggarcolnunk kell az igehirdetési alapigét vasárnapról-vasárnapra, hanem egy kijelölt rend szerint kapjuk. Ez egy könnyebbséget jelent számunkra, lelkipásztorok számára. A most felolvasott Ige nem az útmutatónkban lett kijelölve, de még a

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

perikópa rendünkben sem található, de elmondhatom, hogy nem én választottam, hanem kaptam. Kaptam, és így tekintek most drága Ildikó nénire és Jóska bácsira, hiszen nemcsak én kaptam, hanem ők is kapták. Egy különleges alkalmon hirdették Isten drága Szavát erről az Igéről. 1960. június 26-án Balczó András a Nyíregyházi Gyülekezet egyik lelkipásztora prédikált abból a különleges alkalomból, hogy egy fiatal párt elindítson egy hosszú úton. Akkor ez a fiatal pár a szerelem, a tisztaság, az egymásra találás boldogságának mámorában elindultak egy úton. Ezen az úton immáron 60 éve járnak együtt. 14. éve ismerhetem őket, de ahogyan elindultak a szerelem, a tisztaság, az egymásra találás mámorában 60 évvel ezelőtt, ez nem lankadt, sőt, azt mondhatom, ez inkább mélyült, s ma 60 év múltával is ez a szerelem, a tisztaság, az egymásra találás ragyogja át őket. Isten össze csiszolta, egymáshoz csiszolta őket. Jó néhány hónappal ezelőtt – ők nem látták, hogy én láttam – lassan, kicsit bizonytalanul, egymást segítve, egymásra támaszkodva mentek az utcán, kéz a kézben, mint

egy fiatal szerelmes pár. Ha nem láttam volna a bizonytalan lépteiket, bizony úgy tűntek volna, mint egy fiatal, a szerelemtől túlfűtött pár. Isten tartotta meg őket ezen a nagyon hosszú életúton, s hálásak vagyunk értük. Hálásak vagyunk Istennek értük, és hálásak vagyunk nekik, hiszen én is, a gyülekezet is nagyon sokat köszönhet nekik. Jól ismerem őket, s nem szeretik, ha méltatják őket, inkább a csendes hálaadás a jellemző rájuk. Ezért nem is szeretném zavarba hozni őket, mert a végén lehet, hogy szeretetteljes feddés kapok tőlük. Nem azok a típusok, akik szeretik ünnepeletetni magukat, inkább azok, akik mély alázatban, térdet hajtva felfelé szeretnének tekinteni, s csendes hálaadással köszönetet mondani a mindenható Istennek, hogy megtartotta őket szeretetben, hűségben és Ő élteti bennük a szerelem, az egymásra találás boldogságának tüztét. Ezt tették egyébként június 26-án is, mint megtudtam itt az Istentisztelet előtt, csendesen kettesként bementek a nagyon koszos, nagyon poros, felállványozott templomba, felszedték a nyílont, amellyel letakarták a térdeplőt és azzal a csendes,

mély alázatukkal térdet hajtottak a térdeplőn. Én naivan még kérdeztem is nem is készítettem elő a térdeplőt, csak oda tettük félre, gondolván hogy úgyse fognak tudni majd letérdepelni. Aztán mondtam nekik, hogy mi legyen, hogy legyen itt a forгатókönyv és Ildikó néni, Jóska bácsi elmondták, hogy dehogyis nem, fogunk mi térdelni, hiszen június 26-án is bementünk a templomba, felhajtottuk a nyílont és letérdepeltünk. Igen, mert ez volt és ez jellemző rájuk, mély alázat, amire Isten tanította őket. Ezzel a csendes hálaadással szeretnének most köszönetet mondani, nem azért hogy, magukat ünnepelessék, nem is ezek a típusúak, hanem azért, hogy fölfelé mutassanak. Azt a 60 évet nem egymásnak köszönik, hanem Istennek. Mert ha nem lett volna Isten az életükben, nem lett volna 60 év sem. Ha nem lett volna Isten az életükben, akkor nem szerették volna 60 éven keresztül olyan mély tűzzel egymást. Az, hogy mi hangozhatott el azon a bizonyos esküvői igehirdetésben? Én biztos, hogy nem tudom, de nem tudom, hogy esetleg Ildikó néni és Jóska bácsi tudják-e, emlékeznek-e erre. Le-

het, hogy talán ők sem tudják már, lehet, hogy már nehéz feleleveníteni, de akkor ez az Ige meghatározóvá vált számukra, hiszen egy lelkész édesapa adott útmutatást leányának és vejének ezen Ige alapján. Miről is szól ez az Ige? Nem tehetem meg, hogy ne fonjam össze azt az életutat, amit Mózesnél láttunk és azt az életutat, amelyet ebben a 60 évben felelevenítettünk.

Egy hosszú út elején – az „csak” negyven éves vándorlás volt – már meghaladták Ildikó néni és Jóska bácsi, az „csak” 40 éves vándorlás volt, egy hosszú út elején hangzik el ez a kérdés, mely Mózes ajkáról hangzott el és szívéből fakadt fel. **„Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!”**. Ha nem jössz velünk, akkor nekünk kár is elindulnunk, nem érünk célba. Ebben a történetben és a fiatal pár életútjának történetében sok párhuzamot vélhetünk felfedezni. Ahogy Mózes nem tudta, hogy mi vár rá, nem ismerte a jövőjét, nem tudta, mennyi vargabeté lesz az Egyiptomból való kivonulása során. Nem látta előre a harcokat, küzdelmeket. Ebben a 40 évben volt sok könny, fájdalom, szomorúság, értetlenkedés, lázadás. Ahogy ebben a 60 évben

is volt sok könny, fájdalom, romantika, szomorúság és öröm, értetlenkedés, esetleg mosolyszünet – bár nem úgy ismerem őket –, volt talán lázadás, volt bocsánat és volt megbocsátás. De a „vándorlásuk” elején, ahogy Mózes is, ez a fiatal pár kikötötte, sőt feltételként szabta meg: **„Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!”** Megrendítő, hiszen abban a korban, amikor házasságot kötöttek, még nem volt divat az összeköltözés, nem volt divat a közös élet, nem volt divat, amit most szoktak mondani fiatalok, a *„puding próbája az evés Tisztelendő Úr”*. Tisztán léphettek a házasságba, vállalva azt, lesz, ami lesz, nem tudom milyen a másik, majd megismerem, mert nem követték azt a szólás-mondást, amit mi magyarok szoktunk mondani és hány fiatal pár mondja ma is, *„lakva ismeri meg az ember a másikat”*. Ők nem így ismerkedtek, ők úgy kezdték az életet, hogy a nászéjszaka az nászéjszaka volt, úgy kezdték az életet, hogy amikor megtörtént az esküvő, akkor összekötötték életüket és akkor fonódott össze. Feltételül szabták ki, **„Ha nem jön velünk a te orcád...”**. Ildikó néni nem azt szabta feltételül, hogy *„Jóskám, ha*

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

nem jössz velem, akkor nem megyünk sehova.” Jóska bácsi sem feltételül szabta, hogy *„Ildikóm, ha nem jössz velem, akkor nem megyünk sehova együtt”*, hanem egy feltétel volt, az Úrra tekintettek, az Úrtól várták az áldást és kikötötték, **„Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél bennünket!”** Érzitek a különbséget a között az elindulás között, ahogy elindult akkor az a fiatal pár, és ahogy ma fiatal párok elindulnak? Nem készítettem statisztikát, de meg vagyok győződve, hogy a 99 %-nak az esküvője már úgy történik, hogy a *„puding próbája az evés”*, úgy történik, hogy *„Tisztelendő Úr, lakva ismeri meg a másikat az ember”*. Kevés az a feltétel, kevés az a házasság, amely így köttetik, **„Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél bennünket!”** Ahogy Mózes előtt, úgy a fiatal pár előtt is ismeretlen volt az út, de a cél kristály tiszta volt. Az út ismeretlen volt, hiszen sok minden volt ebben a 60 évben, magasságok és mélységek egyaránt, sok minden volt, az út ismeretlen, de a cél kristály tiszta volt. Mózesnek Isten megígérte: és itt van a párhuzam megint, mi várt Mó-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

zesre, mi várt a népre, hosszú vándorlás, a 40 éves vándorlás folyamán? Mózes számára ismeretlen volt minden, de a cél kristály tiszta volt. Miért? Mert azt olvashatjuk, hogy **„elhatároztam, hogy elviszlek benneteket [...] a tejjel és mézzel folyó földre.”** II Móz 3,17. Mózes előtt ismeretlen volt az út, de tudta, hogy felhő és tűzoszlop megy előtte, hogy Isten vezeti őt és az ő népét. Ildikó néni és Jóska bácsi előtt ismeretlen volt az út, de a cél kristály tiszta. Lehet, nem tudom, nem éltem velük együtt, nem tudom, hogy tejjel és mézzel folyó volt a házasságuk, ezt nem tudom, bár azt gondolom, hogy így tekintenek egymásra. Azt biztos, hogy az az igazi tejjel és mézzel folyó Kánaán majd ezután következik, amire reménységként tekintenek, mert tudják, hogy ebben a földi életben megbánthatják egymást, okozhatnak egymásnak szomorúságot, hol Ildikó néni sírt Jóska bácsi miatt, hol Jóska bácsi sírt Ildikó néni miatt. Hol a nép sírt Mózes miatt, hol Mózes sírt a nép miatt. Nehéz volt az a 40 év, nehéz volt ez a 60 év és nehéz lesz, ami még előttük van, de egy biztos, Isten ígéretet adott Mózesnek

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

és Ildikó néni és Jóska bácsi is, úgy indultak el ezen a közös életúton, hogy Isten ígéretet tett. Ígéretet adott, elhatároztam, hogy elviszlek benneteket. Senki nem gondolta, hogy az út ilyen hosszú, nehéz, fárasztó, küzdelmes lesz, de a célban bizonyosak voltak, mert azt Isten ígerte meg. Talán ez a fiatal pár sem gondolta volna, hogy ez a 60 év bizony sok mindent fog tartogatni számukra, nehéz, küzdelmes lesz, de a célban bizonyosak voltak. Egymás mellett kitartani, együtt megöregedni, együtt nézni fel arra, Aki mindenben keresztül vezetni őket és együtt készülni arra a helyre, amit Isten ígért az Őt szeretőknek (Jk 2,5; I Kor 2,9). Ezek a célok ott voltak 60 évvel ezelőtt, ezek a célok ott voltak egymás mellett kitartani, együtt megöregedni, együtt nézni fel arra, aki mindenben keresztül vezetni őket és együtt készülni arra a helyre, amit Isten ígért az Őt szeretőknek. Így indulni egy hosszú útnak, erőt ad, bizonyosságot ad, reményt ad. Tudták, hogy egyedül az Ő jelenlététől függ az ő boldogságuk és célbaérésük. Nem azért, mert olyan jók voltak egymáshoz, nem is az emberi oldalt szeretném kiemelni, hanem Istenre mutatni, hogy mindenük, amilyük van,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

mindene, amilye Mózesnek is, abban a sok-sok nehézségben, küzdelemben, mindene, amilye volt Mózesnek és a népének, minden Istentől függött és Istentől adatott. Ugyanígy ebben a 60 évben nem a hitvesi, nem az édesanyai vonásokat, tulajdonságokat akarom és akarjuk kiemelni, de nem is a férj, édesapai jellemvonásokat, hanem egyedül azt, hogy céltudatosan, Istenre tekintve akartak és akarnak célba érni. Ezt volt a jellemző Mózes vezetésére, ahogy vezette az ő népét és jellemző Ildikó nénire és Jóska bácsira, mert tudták, hogy egyedül Isten jelenlététől függ az ő boldogságuk és célbaérésük. Ezért bennük is ez a vágy fogalmazódott meg, ami Mózesben is meg volt.

Mózes azt mondja: „**Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!**” Mózes tudja, Isten nélkül bármibe belekezd, nem lesz azon áldás. Ahogy egy házasságot is, ha Istennel kezd az ember, ha vágnak Isten jelenlétére a közös életúton, úgy lesz áldás azon, mert különben – ahogy Mózes fogalmaz – el se induljunk. Tudjátok hány házasságot látok elindulni és aztán zátonyra futni, nem célba érni. Talán ti is így vagytok ezzel,

vagy talán ti is az ismeretségi körötökben, környezetetekben láttok és láttatok ilyet. Nem értek célba, zátonyra futottak. Zátonyra futottak, mert esetleg zátonyra futott a hitük, vagy zátonyra futottak, mert nem Istenre építették a házasságukat. Hogyha nem megy az Ő orcája, akkor el se induljatok. Ha nem megy az Ő orcája veletek, nem érdemes elindulni, nincs értelme. Nem fog jó kisülni belőle. Mózes feltételhez köti az elindulást, az Isten állandó jelenlétéhez. Vágyunk-e mi is Isten állandó jelenlétére az életünkben, életutunkon? Ha Isten nincs velünk, akkor ne is vágjunk bele. Ahogy említettem az előbb, a házasságok 99 %-a nem is foglalkozik Istennel. Akik odajönnek hozzám, amikor jegyesoktatás van, amikor beszélgetések vannak, olyan távolról kezdjük az Istennel való találkozást. Sok esetben, talán lehet az én mulasztásom is, keveset imádkozom értük, talán még inkább kellene rájuk figyelnem, még több időt kellene rájuk szentelnem, de olyan kevesen indulnak el Istennel a közös életúton. Vágyunk-e Isten állandó jelenlétére az életünkben, az életutunkon? Hányan vágna bele nélküle, és néz-

zétek meg, mi lesz a vége? A legtöbb Isten nélküli belevágás kudarcra végződik. Zátonyra fut az életük, a kapcsolatuk, a házasságuk! Minden, Isten nélkül elkezdett ilyen életút rengeteg fájdalommal jár és a legtöbb nem úgy fejeződik be, ahogy elképzelték.

Ildikó néni és Jóska bácsi, nem gondolom, hogy most már 60 évet leélve, túl sok probléma, feszültség lenne, ami válóok lenne, sok mindent megéltek Ildikó néniék, Jóska bácsiék, az biztos. Sok-sok fájdalom volt ezen az életúton, de úgy fejeződik be, ahogy elkezdték. Miért? Nem azért, mert Ildikó néni nagyon jó feleség lett volna, bár én úgy ismerhettem meg, hogy nagyon drága, tünemény asszony, és nem is azért, mert Jóska bácsi olyan igazán jó, beleváló férj lett volna, bár úgy ismerem, mint aki egy nagyon áldott életű férfi. Nem ezért, hanem azért, mert ott 60 évvel ezelőtt, 1960. június 26-án azt mondták, vagy Istennel vagy sehogy. Ahogy Mózes is, itt ennél a pontnál azt mondta, Uram vagy veled, vagy akkor el sem indulunk. Mózes célba ért, majd hallhatunk erről még néhány mondatot, de milyen jó hogy Ildikó

néni, Jóska bácsi házassága arról tesz bizonyosságot, hogy Isten hű-séges Isten. Ha valaki kéri, akkor ő ezt megkapja, ha valaki kéri Isten jelenlétét a házasságába, az életébe, akkor Isten belép annak az embernek az életébe, házasságába. Így lépett be Ildikó néni és Jóska bácsi házasságába is. Isten azt mondja Mózesnek, és azt mondta Ildikó néninek és Jóska bácsinak, hogy „**én magam megyek veletek. Az én orcám megy majd veletek.**” Micsoda bátorítás! Olyan kedves az a kérdés, ahogyan vigasztalja, erősíti Mó-zest az Úr: „**Megnyugtat vajon téged, ha az orcám megy ve-le-tek?**” Hiszen Mózes elpanaszolja: Uram, te azt mondtad, hogy kedves vagyok neked. Azt mondtad, hogy vezessem a népet. De képtelen vagyok rá. Erre Isten megkérdezi: „**Mózes, elég neked az, ha én magam veled leszek?**” Mi többet kérhetne ennél Mó-zes? Mi többet kérhetne Ildikó néni és Jóska bácsi. Nem gondolom, hogy tökéletes férjet kért Ildikó néni, és nem gondolom, hogy Jóska bácsi tökéletes feleséget kért volna, mert akkor nem háza-sodtak volna meg. De ők azt kérték, hogy „Uram, a Te orcád men-

jen előttünk!” Isten válaszolt: „Elég Neked az, ha én veled le-szek?” 1960. június 26-án azt mondták, „*Uram elég, ha te jössz, akkor célba érünk, Veled, Nélküled egy tapodtat sem, de Veled vé-gig tudunk menni*”. Maga az Úr jár előtte! Az Ő közelsége az, ami megoltalmazza őt, és a népet is. Hogyan tévedhetne el, ha ott van vele az Úr?

Isten a garancia a célba érésnek. Isten nélkül az ember bo-torkál, kószál, flangál, ahogy ebben a gyermektanításban, történet-ben is hallottuk. Lukács evangéliumának a 15. fejezetéből, nézzé-tek meg, pásztor nélkül botorkál, kószál a bárány. El is kószált, el is flangált, el is botorkált és a pásztor kellett ahhoz, hogy újra ott legyen a nyájban. Igen, mert Isten nélkül az ember botorkál, azon-ban Istennel célba ér. Isten nélkül egy házasság töredezik, néha összetör, zátonyra fut, de Istennel célba ér. Istennel van lehetőség akár 60 évre, de talán nem bántódnak meg, ha azt mondom Ildikó néninek és Jóska bácsinak, még a 70 évet is szeretném itt megün-nepelni. Megmondom, hogy miért. Megnéztem, 2010. júniusában akkor is nekem adatott, hogy 4. vasárnap prédikáljak ugyanerről

az ígéről. Megnéztem, akkor teljesen másról prédikáltam. Isten most mást helyezett a szívemre. Az 50 és 60 év megadatott, azért izgulunk, hogy a 70 évet is megélhessük akár a gyülekezet közösségében. Nyilván, nem tudjuk Istennek milyen terve van. Nem tudjuk, de a 60 már biztos és ezért hálásak vagyunk Istennek.

Mózes tudta, hogy hosszú út áll előtte, ezért szívében ott volt a szorongás, a félelem. Nem tudom, hogy Ildikó néniben és Jóska bácsiban volt-e szorongás, volt-e félelem. Készítettem egy emléklapot, nem látják a testvérek, talán majd az istentisztelet után, hogyha Ildikó néni és Jóska bácsi megengedi, akkor körbe is lehet adni. Van egy olyan kép, amely azon a napon készült, 1960. június 26-án és mellette odatettem egy olyan képet, amely 2020. június 26-án készítettek. Ránézek és nem a félelem és nem a szorongás ült ki az arcukon, de biztos, hogy az azért megfogalmazódott, mert érezték a terhet és a szavaiknak a súlyát, Uram, ha te hívsz megyünk, de mi szeretnénk elsősorban hozzád hűségesek lenni és szeretnénk egymáshoz is hűségesek lenni. Hatalmas volt

Mózesnek a feladata. Hatalmas volt Jóska bácsinak is feladata, hiszen nem Mózesrel szeretném egyenértékűvé tenni, de az biztos, hogy hatalmas volt Jóska bácsinak is feladata, hiszen újra és újra meghódítani egy női szívet nem könnyű feladat. Én 20 éve küzdök ezzel, de hálás vagyok feleségemért, még távol vagyunk a 60 évtől, de látom, hogy nem könnyű feladat. Mózesnek is hatalmas feladat volt, hogy újra és újra ott tartsa a népet Isten jelenlétében, mert olyan lázadó, olyan engedetlen volt a nép. Lehet, hogy Ildikó néni is, talán sokszor volt engedetlen, lehet, hogy Jóska bácsi is talán sokszor volt engedetlen Istennel szemben. Hatalmas feladat egymást ott tartani Isten jelenlétében, Isten közelében. Ott volt az a nép, amelyik folyamatosan lázadt Isten ellen, és Mózes mintegy magára hagyatva állt a nép előtt, hogy képviselje Isten akaratát. Lehetetlen feladat. Emberileg nézve lehetetlen feladat egy életen át szeretni a másikat. De milyen jó, hogy Isten Jézus Krisztusban nemcsak a szeretet mércéjét adta, hanem a szeretet forrását is. Aki ebből a forrásból merít, azok tudják szeretni egy életen át egymást, egy házasságban így élni. Isten ezt a félelmet,

szorongást el akarja venni övéinek a szívéből. A teljes ráhagyatkozás és bizalom kiűz minden félelmet, bizonytalanságot, mert az Istenben bízó ember bizonyos abban, hogy Vele célba ér. Miért? Mert Ő megígérte! A célig nem egyenes út vezet, de Istennel biztos a cél.

Azt látom, hogy sokaknál az út is, a cél is bizonytalan. Nem tudják, milyen úton menjenek, és nem tudják, hogy milyen cél felé haladjanak. Teljes a bizonytalanság. Akik Istennel összekötik az életüket, azok előtt a cél bizonyos, a célba jutás bizonyos, a kijelölt úton való haladás biztos, mert a hívő embereknek még ez is meg lett ígérve Jézus Krisztusban, amikor azt mondja, **„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.”** Jn 14,6.

Közös életút indult 1960. június 26-án, de ez az út Jézus volt. Nem maguk alakították, nem maguk taposták ezt az életutat, hanem Jézus volt az út, és ezen jártak. Ez a fiatal pár 60 évvel ezelőtt három dologban teljes bizonyos volt, amikor Krisztussal

összekötötték az életüket, amikor elindultak, amikor hűséget fogadtak egymásnak Isten jelenlétében. Három dologban teljes bizonyosak voltak.

A cél bizonyos volt, tudták, hogy egy életen át Istent szeretnék szolgálni. **Az ígélet bizonyos volt**, mert Isten ígéletet adott, hogy én megyek veletek. **A kijelölt úton való haladás biztos volt**, mert akik összekötik Jézussal az életüket, azok biztos úton haladnak. Mert azzal az ígérettel indultak el, amivel Mózes is útnak indult: **„Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek.”**. Micsoda ígélet Drága Testvérek!

Ildikó nénit és Jóska bácsit úgy ismerhettem meg, mint akik megnyerték az Úr jóindulatát. Az Ő kegyelméből és szeretetéből éltek és élnek minden nap, és Isten név szerint ismerte őket és ismeri a mai napig, Balczó Ildikót és Demcsák Józsefet és mindazt, ami e két név mögött van. 1960. június 26-án kellett ennél nagyobb ígélet? Isten megígérte, hogy Ő megy elől, vezeti ezt a párt, ismeri név szerint őket és vele célba érnek. 60 év! Visszatekintve erre a

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

60 évre, Isten hű maradt ígéretéhez, mert itt vannak, és az, hogy itt vannak és hálát adnak az Isten ígéretéről és hűségéről árulkodik. Ezért kezdtem így az elején, ők nem magukat akarják ünnepeltetni, hanem feltekinteni és rámutatni, hogy Isten hű maradt az ígéretéhez. Adnak hálát Istennek a 60 évért, de nem csupán az együtt töltött évekért, sőt nem is elsősorban azért a néhány évtizedért, hanem azért, mert Isten hű maradt mindvégig, vezette őket, ha kellett felhő, ha kellett, tűzoszlopban, de itt vannak most. Itt vannak ezen az istentiszteleten, kéz a kézben, majd figyeljük, meg hogy jönnek ide. Nem magukat akarják ünnepeltetni, hanem ők maguk akarnak hálát adni Istennek, hogy Ő ment velük, az Ő orcája ment elől, s ők mentek utána.

Mózes sok küzdelmen keresztül menve ért célba. Elvezette őket az ígéret földjére. Ő maga nem léphette át a határt, Isten megmutatta neki, aztán Mózes sírt, hogy nem léphet be, de meg kellett értenie. Isten nem hagyta magára Mózes, nem hagyta cserben ezen a 40 éven keresztül.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

Ildikó néni és Jóska bácsi itt vannak, hálát adnak, hogy Ő hű maradt, hogy itt vannak közöttünk, s megélhették közösen ezt a 60 évet. Isten nem hagyta magukra és Isten nem hagyta őket cserben.

Ebben a helyzetben csak két fontos dolgot emelhetünk ki, úgy indultak, azzal a vággal, hogy az Ő orcája menjen elől, s ők utána, s arra az ígéretre építettek, hogy megnyerték jóindulatát, név szerint ismerte őket és Vele célba érhetnek. Hála legyen Istennek a hűségéért!

Ámen!